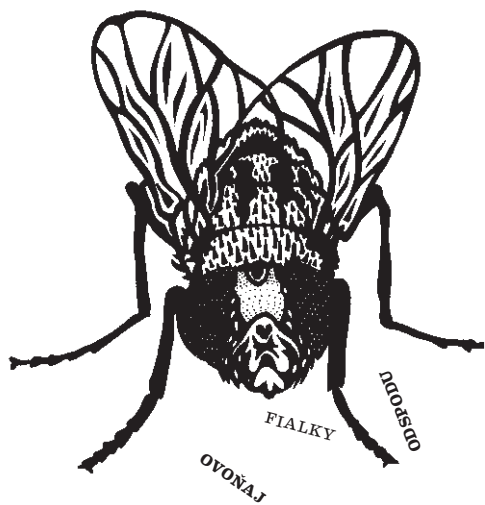

RUBY REDFORTOVÁ

OVONAJ FIALKY OD SPODU

LAUREN CHILD
AUTORKA KNÍH O KLÁRE BŮBIKOVEJ

RUBY
REDPRO

LAUREN CHILD

ARTOVA

OVONAJ FIALKY ODSPODU

slovar

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Text copyright © Lauren Child 2013
Series design and illustrations by David Mackintosh
Translation © Marína Gálisová 2017
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2018

ISBN 978-80-556-0662-0

Venujem **Peps**

**„Čuch je jedným z najsilnejších
spúšťačov ľudskej pamäti.**

**Vôňa je bránou do minulosti,
ktorá človeka ihneď prenesie
do dávno zabudnutého
okamihu. Vedomá myseľ o tej
spomienke ani nemusí vedieť,
ale tak ako vonné soli dokážu
prebrať človeka z bezvedomia,
tak aj vôňa burcuje podvedomie
a prebúdzá spiacu pamäť.“**

DR. DAVIDSON WALTER F MACKINTOSH, PHD, CBE,
Ulwinská univerzita, spoluautor vysoko cenenej
učebnice *Nosové dutiny*

Opustená

DIEVČA OTVORILO OČI a zažmurkalo na oblohu. Z hromádky borovicového ihličia, na ktorom ležalo schúlené, videlo za mriežkou čiernych konárov blankyt. Vycítilo, že je samo, posadilo sa a poobzeralo. Striehlo na kroky, hlasy, nepočulo však zvuky, aké vydávajú ľudia. Znel iba šum a spev lenivého vtáctva a hmyzu. Na zemi zostal rozložený piknikový obrus a zástup mravcov usilovne likvidoval omrvinky. Dievča zdvihlo román, čo ležal na mieste, kde predtým sedel jeho otec. Na obálke stálo: *Opustená (Triler)*. Dievča začalo čítať.

Ubehlo niekoľko hodín, dievča bolo takmer v polovici, ale rodičia sa stále nevracali. Stalo sa niečo? Vybral sa otec hľadať pomoc? Máva jej mama na lietadlá? Pochutnali si na oboch medvede alebo iné divé zviera – strašné stvorenie, čo striehne hlboko v lesoch? Alebo naň jednoducho zabudli a nechali tu? Predstavivosť štvorročného dieťaťa sa rozbehla, vybičovaná ešte aj knihou.

Upokojilo sa a zhlboka vdychovalo vôňu lesa. Vôňa borovic pôsobila chlácholivo a známo a dievčaťu sa vrátilo logické uvažovanie. Uvedomovalo si, že zrejme platí to najpravdepodobnejšie vysvetlenie: rodičia šli k rieke po vodu a zdržali sa.

Čakalo teda, nepohlo sa z miesta, lebo si spomenulo na rady v žltej príručke prežitia, ktorá ležala na otcovom bielelníku. No čas letel, stmievalo sa a nikto sa k nemu nevrátil. Vstalo, obulo si topánky a dôkladne si ich zaviazalo, dokonca na dvojité uzol, aby sa nerozšnúrovali.

Nasadilo si červený pršiplášť s praktickou kapucňou, keby sa rozpršalo – v divočine človek nikdy nevie. Vybralo sa kľukatým chodníkom dole, kde tušilo rieku, cestou zhlboka dýchalo, napĺňalo si pľúca čistým lesným vzduchom. Zacítilo pritom takú úžasnú vôňu podobnú parfumu, že jej neodolalo a vybralo sa za nosom.

Zišlo z chodníka, predieralo sa pomedzi tmavé stromy a spleť kríkov a popadaných konárov, až došlo na miesto, kam by bol svietil mesiac, keby mu to dovolil oblak. Pred sebou malo strašidelnú čierňavu, a tak do nej vošlo len veľmi opatrne. Pršiplášť sa mu zachytil na niečom ostrom, potiahol ho, ale nepustilo to – dievčatko uväznili trne.

Bolo v pasci.

Vycítilo, že tesne pred ním niečo je. Niečo živé, niečo nebezpečné, niečo zlé. Oblak sa pohol, mesiac zasvietil a dievčatko zatajilo dych. Ani nie meter od neho stál vlk s lesklými ostrými zubami a úžasne belasými očami.

Dievča nehybne pozorovalo vlka, ten naň uprene hľadel. Počkalo. Zavrelo oči, aby ten hrozný pohľad zmizol. Srdce mu rýchlo bilo, dýchalo plytko a nepravidelne. Načúvalo a od zvieraťa k nemu doľahol rovnaký zvuk, rovnaká panika. Dieťa aj vlk sa ocitli v zovretí strachu.

Dievča sa pomaly začalo vyslobodzovať z krovia, po jednom si z nôh vyberalo trne, vykrúcalo sa z červeného pršiplášťa, až v trní zostal iba ten. Vyšlo z húštiny a uvidelo, čo tam držalo vlka – chytil sa do škaredých železných čelustí. V dievčati zvíťazil inštinkt štvorročného dieťaťa – poradil mu, aby vyslobodilo zúfale stvorenie, a tak zdvihlo kameň a dovtedy ním tlklo po pasci, až čelusť povolila, pustila krvácajúcu vlčiu labu.

Vlk ešte chvíľu hľadel na dievča, pohľady sa im stretli a v tom kratučkom okamihu si vedeli prečítať myšlienky.

V diaľke sa ozval hlas. Dva hlasy: „Ruby, Ruby! Kde si?“

Vlk na dieťa chvíľu hľadel. Krásne oči, krištáľovo modré dúhovky s fialovým okrajom, sa mu ligotali, potom sa obrátil a splynul s čierňavou lesa.

Vlk zmizol ako duch.

Obyčajné dieťa

KEĎ MALA RUBY ŠEŠŤ ROKOV, na mestskom šachovom turnaji ju prijal juniorský šachový klub Pešiáci. V prvej hre jej ako súpera vylosovali pána Karocovskejho. Nebol to súper, proti ktorému by chcel niekto hrať vo svojej prvej verejnej partii, ibaže by sa chcel čím skôr dostať domov, aby mohol pozerieť kreslené rozprávky. Pán Karocovskej bol v čase svojej najväčšej slávy veľký šampión a hral proti mnohým slávnym Rusom. Teraz to bol starec s bystrým umom, možno už nie takým bystrým ako kedysi, ale stále to bol veľmajster a najlepší šachista v celom štáte.

Ruby sa naňho dívala ponad stôl. Mal milú tvár – jeho vodnaté a sivé oči vyzerali, akoby videli všetko utrpenie na svete. Tento človek vedel, aké to je, po niečom veľmi túžiť.

Vedela odhadnúť, čo spraví, vedela to desať ťahov dopredu. Šikovne prehrala, pán Karocovskej sa správal veľmi štedro: láskavo sa usmial, podal jej ruku a poďakoval jej, že bola takou dobrou súperkou. Bol to milý súper, mal športového ducha.

Sedemnásťročný Kaspar Peterson sa uškrnul. Neprekvapilo ho, že prehrala. Nevedel si predstaviť, že by šesťročná sopláňa vyhrala nad šampiónom – tá predsa nemô-

že vyhrať nad nikým. Ruby Redfortová vyzvala Kaspara na súboj. Nenútene prijal.

Porazila ho piatimi ľahkými ťahmi. Správal sa protívne, nemal športového ducha.

Ruby sa zdráhala poraziť starého pána Karocovského, pri Kasparovi Petersonovi takéto ohľady nemala.

O niekoľko rokov...

1. kapitola

Pozitívny postoj

„JEDINÉ, ČOHO SA TREBA BÁŤ, je modrý aljašský vlk, ktorý, mimochodom, neexistuje.“

Tieto slová vyriekol Samuel Colt, bývalý špeciálny agent, z ktorého sa stal environmentalista. Teraz viedol pre Spektrum kurz prežitia. Bol to vysoký, dobre stavaný muž, ktorému pribúdali roky, ale neubúdala kondička, ten typ chlapa, ktorého chcete mať na svojej strane, ten typ chlapa, ktorého príchod s úľavou uvítate, a ten typ chlapa, ktorého silueta na obzore vás poteší, ak ste sa stratili – samozrejme, ak náhodou nie je práve on ten dôvod, pre ktorý ste sa stratili. Ak je to tak, asi vám trochu stiahne hrdlo.

Colt mal fúzy a vlasy po pleciah. Nosil široký klobúk a oblečenie, v ktorom vyzeral ako traper, takže keby sa časostrojom vrátil o sto rokov, celkom by tam zapadol. Všetko videl, všetko prežil a vedel, o čom hovorí. Sam Colt sa nikdy nesprával nepriateľsky, občas bol trochu prostoreký, ale nikdy nie krutý.

„Krutosť nemá v divočine miesto. Občas musíte byť neoblomní, tvrdí ako stará podošva, ale nemusíte byť krutí.“ Tomu veril. „Nezabíjate, ak nemusíte, a ak už musíte, zabíjate rýchlo.“

Modré vlky nech vás netrápia,“ pokračoval, „ale čo tie bežné? Na tie si dajte bacha. Najlepšia rada, akú odo mňa dostanete, znie: Vyhnite sa im. Nevyhľadávajú ich, nekrmte ich, nehladkajte ich, nepozerajte im do očí. Dvojnásobne to platí pri medvedoch. Medvede sú omnoho nebezpečnejšie ako vlky, a vlky sú nebezpečné až-až.“

„Kto by už bol taký sprostý, že by krmil medveďa alebo vlka?“ zašepkal adept Lowe.

„To by ste boli prekvapení,“ povedal Colt.

Samuel Colt mal okrem iných jedinečných vlastností aj veľmi dobrý sluch a adeptu Lowa teraz trochu šokoval.

„Ak po jedle neupracete, tak krmíte šelmy. Zanecháte stopu, ktorá ich privedie k vám, a ja vás ubezpečujem, že to nie je vo vašom záujme.“

„No čo ak narazíme na vlčiu svorku?“ spýtal sa adept Dury. „Čo potom?“

Dnešný deň preberali teóriu a adepti boli vnútri, písali si poznámky, kládli otázky. Museli sa toho veľa učiť, hoci Coltova úloha spočívala najmä v praktických záležitostiach. Tie mal radšej – vonku sa cítil prirodzene, vnútri o dosť horšie.

Sam Colt sa poškriabal na hlave a vzdychol. „Ak vás postihne taký galimatiáš, máte niekoľko možností, ako sa z neho vyhrabete.“ Pozrel na adeptov, či to niekto nevie. „Redfortová? Daj mi dve dobré rady.“

Ruby sa oprela na stoličke. „Ak viete liezť po stromoch, tak sa na nejaký vydriapte, a to čo najrýchlejšie, no nepo-

čítajte s tým, že vlky odídu a dovoľia vám, aby ste sa pokochali výhľadom. Vie sa o nich, že si rady sadnú pod strom a počkajú, kým človek zlezie. Rovnako sa správajú krokodíly, no ak máte za päťami vlka, sotva budete mať za päťami krokodíla, tak tipujem, že túto starosť si zo zoznamu môžete vyškrtnúť.“ Po krátkej pauze dodala: „K stromu utekajte len vtedy, ak s istotou viete, že vás pri tom vlk nepredbehne. Beh totiž vlka ešte rozdivočí, prebudí v ňom inštinkt lovca.“

Colt prikývol. „Správne.“

Ruby to vedela z mnohých kníh, ktoré za dlhé roky prečítala. Niektoré tipy, ako prežiť, teda tie, ktoré považovala za osobitne užitočné, si zapísala do hráškovozeleného zápisníka. Väčšinu sa už stihla naučiť naspamäť, a keď Colt ďalej vysvetľoval, čo pri prežití pomôže a čo nie, Ruby sa prichytila, že si v duchu preberá, čo sa predtým naučila.

TIP NA PREŽITIE 7:

Pri stretnutí s nebezpečnou faunou

1. VLKY

PRAVIDLO PREŽITIA 1:

Udržujte v tábore poriadok. Vlky majú výnimočne dobrý čuch, takže korisť zavetria až do vzdialenosti 2,8km.

PRAVIDLO PREŽITIA 2:

Udržujte oheň. Vlky nemajú rady plamene.

PRAVIDLO PREŽITIA 3:

Neutekajte. *Ak si nie ste istý, že viete bežať rýchlejšie ako 48 km/h (a to ešte nedokázal nikto).*

PRAVIDLO PREŽITIA 4:

Nevzdávajte sa od skupiny. *Vlky zriedkavejšie útočia na veľké skupiny ako na osamelých jednotlivcov. Držte sa pri ostatných.*

„O týchto živočíchoch koluje veľa teórií,“ pokračoval Colt. „Podľa niektorých sa v oblastiach, kde prebieha lov na vlky, tieto zvieratá človeka obávajú a radšej sa mu vyhnu. Iné hlásajú, že vlk je neohrozený predátor a zaútočí pri každej príležitosti. Ale tak či tak je to jedno. Moja rada sa nemení: Držte sa ďalej od vlkov a snažte sa, aby sa ony držali ďalej od vás.“

Ruby si spomenula na svoje stretnutie s vlkom, ktoré sa odohralo veľmi dávno na Vlčom vrchu. Nekonala vtedy podľa cudzej rady, podľa učebníc urobila to najhoršie, čo sa dalo, a predsa prežila – netušila, ako sa to stalo.

Na rozdiel od ostatných adeptov Ruby nenocovala v Rančerskom tábore. Bolo to preto, že na rozdiel od nich ešte navštevovala druhý stupeň základnej školy. A tak mala aj o niečo ťažšiu úlohu ako ostatní – stále sa od nej očakávalo, že každý deň načas dorazí na vyučovanie a každé popoludnie napochoduje do kurzu prežitia.

Aby to bolo ešte komplikovanejšie, ani škola, ani jej rodina a kamaráti netušili, že ju zverbovala tajná agentúra, ktorá bola len hŕstke zasvätencom (a hŕstke zloduchov) známa ako Spektrum.

Ôsmej divízii, pre ktorú Ruby pracovala, velila LB, žena, ktorá nepočúvala výhovorky a nikoho nešetrila. LB netolerovala chyby ani hlúposť a podľa jej názoru boli chyby výsledkom hlúposti. Ruby si preto mohla blahoželať, že hoci sa za svoju krátku kariéru v Spektre dopustila viac než jednej či dvoch chýb, prežila a dokonca ju ani nevyhodili.

Nebolo to ľahké, ale Ruby Redfortová sa nestťažovala. Od malička snívala o práci pre tajnú agentúru, nielen o práci lúštitelky kódov, ale o práci agentky v teréne, ktorá čelí nebezpečenstvu a prežíva dobrodružstvá. Čakalo ju ešte veľa skúšok, kým sa tento jej sen mohol stať skutočnosťou, a bola odhodlaná nepokaziť si to.

A tak Ruby každučký deň po odchode zo školy zaskočila domov a potom zamierila na tajné miesto, kde po ňu priletel vrtuľník Spektra. Ten ju vysadil v horskom tábore. A každý jeden večer ju ten vrtuľník zase pekne dopravil domov.

V ten večer, po tom, čo sa zastavila doma a prezliekla sa do normálnych šiat, džínsov a trička (toto tričko nieslo nápis ***môžete mi dôverovať. som lekárka***), zbehla Ruby do kuchyne na večeru.

Jej mama sa pri pohľade na tričko mierne zamračila, ale rozhodla sa nekomentovať ho. „Máš pekný účes, zlatko,“ povedala.

„Ako bolo v škole?“ spýtal sa Rubin otec.

Ruby pokrčila plecami. „No, veď viete, ako v škole.“

„Už prišiel *Večerník-klebetník*?“ spýtal sa Brant.

„Neviem, nevšimla som si,“ odvetila Ruby.

„Pôjdem sa pozrieť,“ vyhlásil. Brant Redfort zašiel pred dvere a zo schodov si vzal večerné noviny *Twinford Hound* (len Redfortovci ich volali *Večerník-klebetník*, lebo boli plné lacných senzácií).

Brant sa vrátil do kuchyne, začítaný do novín a s mierne zamračeným čelom.

„Zlé správy?“ spýtala sa ho Sabina.

„Varujú pred lesnými požiarimi,“ vzdychol Brant. „Hory a kaňony sú vysušené, a ak nespŕchne, je veľmi pravdepodobné, že lesy vzbĺknu.“

„Ach jaj,“ krútila hlavou Sabina. „To sa mi nepozdáva, veru ani trošku.“

Brant sa vzápätí usmial. „Zlatko, ale toto sa ti už bude pozdávať.“

„Naozaj?“ Sabina sa vystrela na stoličke, akoby sa potrebovala veľmi sústrediť.

„Melrose Dorff uvádza na trh nový parfum.“

„Ach, báječné!“ zvolala Sabina. „A aký?“

„Stratený parfum Márie Antoinetty z roku 1770,“ odpovedal Brant. „Francúzsky.“

„Ach, francúzsky! To sa mi naozaj pozdáva.“

„No nevravel som ti? Niežeby aj celý galón parfumu mohol voňať lepšie ako ty,“ dodal a ovoňal manželke šiju.

„Márnosť,“ zamrmlala Ruby.

Brant ďalej čítal: *„Madam Swannová, parfumérka bohatých ľudí s vkusom, slávna svojím vysoko citlivým nosom, pri-náša svoje dielo, vzkriesenie exkluzívneho parfumu kráľovnej Márie Antoinetty, z Paríža na západné pobrežie Spojených štátov. Nech ovoniavajú ruže, stratený parfum slávnej Márie Antoinetty z roku 1770, predstavia na úžasnom soirée, kde si účastníci budú môcť pozrieť aj najvzácnejšie šperky tragickej kráľovnej. Čaká ich aj jedna vzrušujúca správa. Podujatie bude prístupné výhradne na pozvánky.“*

Sabina posmutnela a potom spýtavo pozrela na manžela. „Prečo nás nepozvali? Obyčajne nás nevynechajú.“

To ešte povedala skromne. Redfortovcov nikdy nikto nevynechal.

„Neboj sa, srdiečko. Určite to má logické vysvetlenie. Možno ešte nerozoslali pozvánky.“

„Dúfam, že máš pravdu, Brant. Nevieľ, čo by som urobila, keby ma nepozvali na tento uvádzací večierok.“

Ruby prevrátila oči, ale mlčala.

Bola hladná ako vlk, tak zhltna večeru a vybehla naspäť do svojej izby. Chystala sa ešte pred spaním čítať. Posledné týždne sa usilovne učila, čítala všetko, čo sa dalo, nasávala vedomosti ako špongia.

Netušila, že práve neochvejná vernosť faktom a pravidlám, ktoré si sama stanovila, zapríčiní jej pád.

2. kapitola

Zberači a zberačky

NA SIEDMY DEŇ ZAČAL SAM COLT rozprávať o základných metódach prežitia.

Kvokol si a naznačil im, aby sa zhromaždili okolo neho.

„Chce mi niekto povedať, aké sú dve najdôležitejšie veci, ktoré potrebujete na prežitie v divočine... okrem vody?“

Prvý týždeň sa učili vyhľadať vodu, zabezpečiť jej nezávadnosť a vyrobiť ju, keď žiadnu nemali k dispozícii.

„Oheň a prístrešok,“ povedala Ruby.

„Opäť správne, Redfortová. Oheň je váš priateľ, až kým sa vám nevymkne spod kontroly. Oheň sa od vás nesmie vzdialiť. Lesným požiarom sa nedá vždy predísť, ale môžete sa postarať o to, aby taký požiar nespôsobil váš ohník.“

Ruby varovanie nebolo treba pripomínať. Znelo takto:

TIP NA PREŽITIE 1:

Základné zručnosti

2. OHEŇ

PRAVIDLO PREŽITIA 5:

Oheň si rozložte len tam, kde sa dá ustrážiť.

„Keď nájdete vhodné miesto na rozloženie ohňa,“ pokračoval Colt, „a keď zabezpečíte okolie, budete potrebovať práchno. V podstate si musíte nájsť niečo, čo horí ľahko a rýchlo. Kôra zo stromu, suchá tráva, papier – dokonca aj bavlna z oblečenia, keď ste v núdzi –, to všetko dobre poslúži ako práchno. Alebo môžete rozdrviť šišky či vtáčie hniezdo. Ďalej nasledujú triesky a pomaly horiace palivo, čiže polená. Keď budete mať všetko pripravené, stačí to zapáliť... aj keď to sa ľahko povie.“

Usmial sa a prešiel k dverám. „Keďže rozloženie ohňa je zrejme najdôležitejšia zručnosť, akú potrebujete, mali by ste začať trénovať.“

Všetci adeпти vyšli von za Samom Coltom a zvyšok dňa sa pokúšali vykresáť iskru. Ako ich Colt varoval, ľahko sa to povie. Dokopy im trvalo asi týždeň, kým zvládli oheň.

Na štrnásty deň sedela Ruby po vyučovaní v kuchyni Greenwood Housu, redfortovského štýlového a moderného domu, a pripravovala si malé občerstvenie. Hriankovač zapípal a vyhodil dve hrianky: obdive boli poslami zlých správ. Na rozdiel od hriankovačov, aké používala väčšina ľudí, ten Rubin slúžil aj ako fax a doručoval jej dôležité odkazy zo Spektra, práve keď si zasadla k chutnému občerstveniu.

Ruby zdvihla hrianku. Bola na nej vypálená správa.

Na jednej hrianke bolo napísané:

„O hodinu sa začne zber.“

Na druhej hrianke bolo napísané:

„Nepokaz si chuť do jedla.“

Ruby čakala na tento deň s určitou hrôzou. Už si o zbere niečo prečítala a nemohla povedať, že by to na ňu urobilo bohvieaký dojem. Pozrela na hodinky: do odchodu jej zostávalo štyridsať minút, mala čas požiadať pani Digbyovú o odbornú radu.

Pani Digbyová pracovala pre Redfortovcov, odkedy sa narodila Ruby, a pre rodinu Rubinej mamy už celú večnosť alebo tak nejako.

„O hubách viem všetko. Poznám, ktoré ťa zabijú a ktoré nie,“ vyhlásila pani Digbyová.

„Vy toho rozhodne viete o lesných plodoch veľa, pani Digbyová.“

„Digbyovci sa vždy živili darmi prírody a vždy mali hlboko do vrecka. Mali sme hlboko do vrecka, keď sme sa sem priplavili na lodi Mayflower, a platí to doteraz. Máme za sebou dlhé roky hrdlačenia a museli sme sa živiť tým, čo nám zadarmo poskytuje príroda, aj keď to bolo nechutné, lebo občas je to naozaj nechutné.“

„Akí chudobní ste boli, pani Digbyová?“ Ruby tú otázku nepoložila preto, že by nepoznala odpoveď, ale preto, lebo gazdiná jej to rada rozprávala.

„Nemali sme ani čo do úst vložiť. Preto sme sa museli živiť darmi prírody. Väčšinou to bol roh hojnosti, ale niekedy by sa z toho obrátil žalúdok aj námorníkovi.“

Pani Digbyová bola skvelá kuchárka (hoci nesledovala najnovšie módné trendy) a dokázala pripraviť večeru hodnú prezidenta aj z uschnutej cibule a kôpky listia, ak nemala nič iné poruke.

„Nikdy neohrňaj nos nad jedlými hubami. Možno vyzerajú ako nábytok pre škriatkov, ale vždy som ti, Ruby, vravela: ak ješ huby, nepochybiš – je v nich veľa proteínov. Preto sa za nimi bláznia všetci vegetariáni.“

Ruby pozrela do knižky. „Nemýlite sa. Tu sa píše, že huby obsahujú väčšinu vitamínov, najmä B a C, a takmer všetky hlavné minerály, najmä draslík a fosfor.“

Pani Digbyovú trochu prekvapilo a – jej vlastnými slovami – rozjarilo, že Ruby sa zaujíma o teóriu stravy a varenia, hoci ešte viac by ju rozjarilo, keby sa Ruby zaujímalala aj o praktickú stránku.

„Keď ťa tak odrazu zaujíma varenie, čo keby si ma zastúpila a pomiešala, čo mám v tomto hrnci?“ navrhla pani Digbyová. „Ja si päť minút počítam vtipy.“

Ruby pozrela na hodinky. Pri heliporte musí byť až o tridsaťdeväť minút. Prevrátila oči a išla miešať.

O niekoľko hodín sa Ruby v tábore pokúšala uvariť polievku z akýchsi odporných korenkov a zo škaredých húb – Colt ju ubezpečil, že nič z toho nie je jedovaté. Človek v tom musel mať istotu, lebo keby sa pomýlil, mohol by vyhynúť ako modrý aljašský vlk.

„Dúfam, že všetci chápete, aké je dôležité dôverne sa

zoznámiť s korenkami a lesnými plodmi,“ povedal Colt. „S potravinami, ktoré by ste si nedali ani pod nos, nieto ešte na jazyk.“

Ruby sa pomrvila na sedadle. Počas prednášok o prežití bola jej najmenej obľúbenou témou strava. Nenadchýnalo ju prežúvanie korenkov a lístia ani jedenie lariev v zúfalých situáciách. Počas výcviku túžila po syrových čipsoch a nanukoch, ale zo všetkého najviac jej chýbalo banánové mlieko, ktoré bolo v divočine nedostatkovým tovarom.

Dnes strávila niekoľko hodín zberom a potom niekoľko ďalších hodín úvahami o tom, čo si počať s touto nelákavou úrodou. Keď už bolo jedlo v rámci možností uvarené, zavrela oči a zdvihla vidličku k ústam.

„Redfortová, predpokladám, že nevieš, aký je rozdiel medzi jedlými a jedovatými hubami... alebo už nechceš prežiť?“ Ruby ten hlas poznala z potápačského výcviku na Havaji.

„Holbrook, ak si robíte chuť na moju večeru, musím vás sklamať.“

„Toto nazývaš večera, Redfortová? Radšej by som si uvaril ponožky, než ochutnal, čo si ukuchtila.“

„Stavím sa, že tie chutia ako plesnivý syr,“ poznamenala Ruby.

Hoci viedli takéto rozhovory, v skutočnosti boli jeden pre druhého ako stvorení.

Ruby sa svojou hubovou polievkou neotrávila, no nemohla sa zbaviť pocitu, že aj Holbrookove ponožky by

možno chutili menej hnusne. Tej pachuti sa nezbavila ani po hodinovom žutí žuvačky.

Odľahlo jej, keď ju neskoro večer priviezol domov vrtník a mohla vyrabovať špajzu pani Digbyovej. Našla plnú táčnu čerstvo upečených keksíkov s odkazom od gazdinej: ruky preč, malá.

Na druhý deň dostali za úlohu postaviť prístrešok. Colt celé dopoludnie vtíkal svojim zverencom do hlavy, aké je dôležité udržať sa v divočine v teple a suchu.

„Keď sa do nitky premočíte a podchladíte sa ako zamrznutá rieka, vystavujete sa všemožným problémom. Musíte si postaviť prístrešok a usušiť sa. Pri stavaní prístreška sa zohrejete. Keď sa nezohrejete a neuschnete, s najväčšou pravdepodobnosťou ochoriete, a keď v divočine ochoriete, ste zraniteľní, a keď ste zraniteľní, je veľmi pravdepodobné, že zomriete.“

Colt si nedával servítku pred ústa a nezdržoval sa zbytočnosťami, pretože pri prežití nepomôžu.

Colt by bol schopný povedať: „Nože, baterky, zápalky, nepremokavé oblečenie, to všetko sú zbytočnosti.“

Holbrook a Ruby spolupracovali pri stavaní prístreška, potom spolupracovali pri výrobe kanoe. Obidve disciplíny si vyžadovali veľké sústredenie, nielen energiu, ale aj šikovnosť. Keď skončili, vytiahli nové kanoe na jazero, aby vyskúšali, či sa udrží na hladine – udržalo sa.

„Vieš čo, Redfortová? Skladám ti poklonu – nie si taká tupá, ako som čakal,“ zasmial sa Holbrook.

„To máme šťastie, Holbrook, lebo vy ste oveľa zadubenejší, ako som očakávala, a pritom som nemala veľké očakávania.“

Vtedy sa Holbrook rozhodol odraziť kanoe od brehu a odviezť ich oboch na jazero. Kanoe sa bez problémov odrazilo, a hoci sa naňho Ruby trochu hnevala, že ju predbehol, zároveň bola trochu hrdá, že tento neuveriteľný čln vytvorila vlastnými rukami – samozrejme, s Holbrookovou pomocou, to musela uznať.

Ruby Redfortová si vždy bola istá svojimi duševnými schopnosťami, ale nie tým, či sa môže venovať aj praktickejším veciam. Keď teraz sedela premočená vo svojom ručne vyrobenom kanoe, mala pocit, že svet je gombička.

Bol to dobrý pocit. Ale dlho jej nevydržal.

3. kapitola

Divošské spôsoby

RUBY UŽ ASI MESIAC PENDLOVALA medzi mestom a táborom v horách a pomaly sa u nej začínali prejavovať schopnosti prežitia. Spolu s Holbrookom zložili všetky praktické skúšky bez jediného problému.

Ruby bola pevne odhodlaná excelovať a v priebehu niekoľkých týždňov nasala toľko vedomostí, ako mal kedy Holbrook. A to Holbrook nebol žiadne béčko. Ruby si vpravila, že ovláda teóriu prežitia od A po Z, navyše bola súťaživá a tvrdo drela, ale nech sa usilovala, ako chcela, Sam Colt vždy povedal len jedno: *„Redfortová, príliš sa venuješ detailom a uniká ti celkový obraz.“*

Zručnosti, v ktorých hrala rolu trpezlivosť, pre Ruby Redfortovú nepredstavovali problém – s cnosťou trpezlivosti sa už narodila. Ak to bolo potrebné, dokázala pokojne sedieť a čakať, kým jej dážď po kvapkách naplní pohár pitnou vodou. Naučila sa za desať minút vybudovať dosť pohodlný úkryt a rozložiť v ňom oheň. Chápala, že pri týchto prácach je potrebná trpezlivosť a vytrvalosť. Zišlo sa jej, že bola od prírody hlavatá, pretože trpezlivosť a vytrvalosť sú pri všetkom, čo smeruje k prežitiu, podstatné.

Ani telesná sila jej nerobila veľké problémy. Jasné, nemala jej toľko ako niektorí iní adepti, keďže oslávila ešte

len trináste narodeniny, no to, čo jej azda chýbalo v čírej sile svalov, vynahrádzala technikou, a tak sa naučila presúvať ťažké kmene a konáre, premiestňovať kamene aj hlinu. Dali sa totiž kotúľať, navažovať a podopierať. Všetky tieto teoretické vedomosti si ukladala do hlavy a bola spokojná, že má naškreckovaných dosť znalostí, ktoré jej raz možno zachránia život.

No hoci v praktických úlohách bola Ruby šikovná a prečítala a zapamätala si toho rovnako veľa ako hociktorý odborník na prežitie, nedokázala presvedčiť Sama Colta, že je pripravená vnímať vibrácie divočiny.

„Nie všetko je v knihách, Redfortová,“ vyhlásil. „Ako hovorieval môj kamarát Bradley Baker: Občas si problém najlepšie premyslíš vtedy, keď naň vôbec nemyslíš.“

Hovoriť o Spektre s ľuďmi zvonka bolo prísne zakázané, no aj napriek tomuto tvrdo uplatňovanému pravidlu existoval jeden človek, ktorý o Rubinom dvojacom živote vedel. Volal sa Clancy Crew. Clancy bol jej najlepší kamarát a najvernejší spojenec. Tajomstvo zaňuchal na sto honov, v okamihu odhalil, že sa niečo deje, a ešte rýchlejšie Ruby prehovoril, aby mu všetko vyklopila.

Ruby takto porušovala veľmi dôležité pravidlo agentúry Spektrum, konkrétne pravidlo číslo jeden – **drž zobák**. Na druhej strane, zveriť sa Clancymu Crewovi s tým, že pôsobí ako tajná agentka, bolo ako vyrozprávať sa pred kňazom alebo lekárom. Clancy totiž nič nepodával ďalej. Nikdy, ni-

kdy a ešte raz nikdy nič nevyzradil. Clancy mlčal ako hrob. Ak by ho niekto zavesil nad riekou plnú piraní, nedostal by z neho ani slovo. Aj posledný prst z Clancyho Crewa by dávno zmizol v rybom žalúdku, kým by Clancy čo i len otvoril ústa.

Ruby ľutovala, že sa nemôže Clancymu podrobne zveriť s tým, čo tréner pokladal za medzeru v jej schopnostiach, lenže Clancy bol teraz preč, otec ho vzal na nejakú dlhoočisnú oficiálnu veľvyslaneckú cestu, a tak sa s ním Ruby len občas mohla úchytkom rozprávať cez telefón. Nestačilo to na opisovanie podrobností, nestíhala Clancymu vysvetľovať, ako sa cíti, aká je zmätená, keď jej tréner opakuje, že stále niečo nepochopila. Tak či onak, v telefóne sa vysvetľuje zle čokoľvek a napokon sa vždy bavili len o tom, ako sa Clancy hnevá na svojho otca, veľvyslanca, lebo ho núti nosiť všelijaké stupídne saká a absurdné vyleštené oblekové topánky.

„Čo príde nabudúce?“ ponosoval sa Clancy. „Budem musieť mať károvaného motýlika?“

Bol posledný týždeň výcviku, keď Ruby vytočila Clancyho číslo a dúfala, že to zdvihne. Práve sa vrátila domov zo školy a očakávalo sa od nej, že zje večeru s rodičmi a ich známymi Humbertovcami ešte predtým, ako ju vrtuľník odvezie do výcvikového tábora. Inými slovami, mala ťažký deň.

„Ako žiješ, Ruby?“ spýtal sa Clancy zo svojej hotelovej izby vo Washingtone.

„V pohode. Fakt dosť dobre. Chcem povedať, že toho veľa viem, akurát toho tuším aj veľa neviem,“ odvetila.

„Asi viem, čo myslíš,“ poznamenal Clancy a naozaj to vedel. Náramne bystro chápal najmä to, čo nebolo vôbec jasné.

„A neviem, čo s tým mám robiť,“ vzdychla. „Vieš, od inštruktora stále počúvam, že musím odhodiť príručku. Preboha, prečo? Prečo by som ju mala odhadzovať?“

„Ruby, myslím, že hovorí o inštinkte. Pravidlá musíš najskôr spoznať a potom na ne musíš, ehm, zabudnúť, chápeš?“

„Nie,“ priznala Ruby.

Bolo to totálne nelogické. Trinásť rokov si Ruby zapisovala pravidlá do zošítka, aby ju každý deň sprevádzali životom, tak prečo by ich mala ignorovať, práve keď je v stávke jej prežitie?

Ruby o tom uvažovala, keď sa večer vracala do tábora.

Bola to pravda. Naozaj nechápala Clancyho vysvetľovanie slov, ktoré jej vtíkal do hlavy Samuel Colt. Colt si ju len včera predvolal, kázal jej, aby si sadla, a uštedril jej prednášku.

„Musíš sa naučiť používať svoje inštinkty,“ povedal.

„Používam svoje inštinkty,“ ohradila sa Ruby.

„Nepoužívaš. Ku všetkému pristupuješ, akoby si čítala z knihy pravidiel, akoby na všetko existovala jediná metóda, ale pravda je taká, že v divočine sa všetko mení a nedá sa

to riešiť vždy tak, ako by si chcela.“ Sam Colt na ňu upieral oči, pod širokou strieškou klobúka sotva viditeľné. „Som na svete už dlho, a ak ma príroda niečo naučila, tak to, aby som si nenamýšľal, že mám niečo pod kontrolou.“

Znovu naňho vyvalila oči, akoby táral dve na tri.

„Nevrhaj sa proti prírode, kráčaj s ňou. Nepokúšaj sa nič ovládať, pracuj s tým, čo máš. Základ je prispôbiť sa okolnostiam. Okolnosti sa menia a ty sa musíš meniť s nimi.“ Uprene sa na ňu zadíval a skúmal, či má adeptka aspoň chabé tušenie, čo jej chce povedať. „Môžeš mať plán B, plán C aj plán D, ale všetky ti budú nanič, ak sa príroda rozhodne inak.“

Colt sa nemýlil – len pred šiestimi mesiacmi zahynuli dvaja agenti Spektra, keď im v snehovej búrke odfúklo stan, a Colt si musel klásť otázku, prečo sa dvaja vynikajúco vycvičení profesionáli spoľahli na taký chabý úkryt v teréne, kde vládnu živly.

On sám žil zo dňa na deň, z hodiny na hodinu. „Môžeš sa pokúšať odhadnúť, čo sa stane, ale nepredstavuj si, že to tak bude len preto, že to chceš.“ *Jediná istota je, že nič nie je isté*, tak znela mantra Samuela Colta, tak znelo jeho prvé, druhé aj tretie pravidlo, tak znelo pravidlo, podľa ktorého žil.

Pravidlo, podľa ktorého žila Ruby, sa od neho až tak veľmi nelíšilo. **PRAVIDLO 1: ČLOVEK NIKDY NEVIE, ČO SA STANE.** Tak prečo je výcvik zrazu taký ťažký? Ruby prvý raz v živote v niečom neuspela. Ani trochu sa jej to nepáčilo.

4. kapitola

Misia

PO NIEKOLKÝCH TÝŽDŇOCH intenzívneho výcviku sa tábor skončil a prišla skúška. Sam Colt na ňu adeptov celý posledný deň pripravoval.

„Budete sa tu musieť spoľahnúť len sami na seba, musíte sa zorientovať v teréne a sami čeliť výzvam, ktoré vám pripraví prostredie. Plus výzvam, ktoré pripraví Spektrum. Základný tábor je v lese, ale kde, to musíte zistiť vy. Keď sa tam dostanete, zaznačíte si čas príchodu a to bude koniec misie. Vašou úlohou je zvládnuť to odteraz za tri dni, do západu slnka.“

Zhlboka sa nadýchol. „Nechcem nikoho strašiť, práve naopak, ale zákon prežitia je v podstate prostý: treba veriť, že prežijete.“ Samuel Colt sa v živote nezdržoval nepodstatnými vecami a bol húževnatý ako podošva. Pevne veril, že na prežitie človeku úplne stačí pozitívne myslenie.

Pozrel im do tvárí, v niektorých uvidel obavy, až úzkosť, v ďalších sebaistotu a našlo sa aj zopár tvárí ako za pokerovým stolom, tvárí, ktoré nič neprezrádzali.

„Ak neberieme do úvahy nepredvídateľné stretnutia so zvieratami, vaše šance sú dosť vysoké, len nesmiete stratiť toto tu.“ Poklopkal si po hlave. „A nemyslím to doslova,

hoci, samozrejme, aj to je dôležité. Musíte veriť, že smrť neprichádza do úvahy. Prežiť znamená nezomrieť. A kto nezomrie, ten v zásade vyhráva.“

Večer šli všetci domov a usilovali sa čo najlepšie vyspať, lebo vedeli, že niekoľko nocí sa k dobrému spánku tak ľahko nedostanú.

Na druhý deň dostali adepti zadanie, balíček potrieb na prežitie a ešte poslednú šancu vycúvať.

Nevycúval nikto.

Odkiaľsi sa objavil agent Spektra, ktorého Ruby nepoznala, a teraz rozdával hnedé obálky s inštrukciami. Ruby potiahla za nálepku, ktorá bola na boku obálky, a vytiahla zvnútra hnedý papier.

Správa na ňom bola zašifrovaná.

Ú¥ÖLWì ÈÈÐþR ÐþÈÖ¥ß ÕìLHÈ† RÇÈþñì KÖÚñWñ ñÄ†Rñ
ÌÈ××××.

ñÖÈ†Ö ÈRH†Ð\$ ÌÈ£ÖÈH ††ÄMìÖ ñÚñÖÜ¥ LìWLÈÈ \$ÄñÇRÄ
H×××××.

KMÄÈ¥Ú RÖ¥ÄWÖ †ÈH†ñÇ RÄHÚÈ\$ ñÈññÄÐ LR†\$ÚÈ ÄRHÖ\$È
ÖR£MÈH †ÄRRÇÖ L×××××.

ì\$WMÈH †RHÖ\$È \$ÖÄ\$ÇR ÈH†VRÈ ÌRñÄÐÈ È†H†R† ÌÖ†Ä\$þ
Ö†××××. *

KMÈÄÜ¥ ÖR¥ÄWÖ †ÈH†Öñ \$ÈÐÇVR ÈÌñÄÐ \$ÇRÖ\$† Ì×××××.

LWKÄÐñ WÖÈÄ\$M †RÌÚLñ †Ú¥ÖRÈ ÄñßÐÈ¥ ÖÈH†ÄÈ ÄWLR†L
£×××××.

ñ£ÐÌÄÐ ÌÐHñÈñ ÄÇÈÖñÄ ÐpLÄÐÐ È†ÌÚL ñ†Ú¥ÖR ÇÄÈÈÈ
†ñÖLWÐ ÖÄÐGÈÈ Ð×××××.

Ö†ñÇÈÌ ñÚñÖÖ£ †ÖÖ†\$ß ÄÈMÇÄp.

ÖÇÇKLñ Ì×××××; ÌÖMñÌ\$ \$ÈLÇÐ† MÖpÈ××.

ÄRWGÌñ ñ×××××: £ÌÚ¥ÖÈ ÄRp†\$Ð †ÈÖÌÚR GL†ñ\$ÈH †RHÖ\$È
Ú¥ÖLWÌ LVHÄÈÄ £ÐÈÌLñ ÌÚ¥ÖRÌ ÖMñÌ\$

* ÈH†RHÖ \$ÈLWÌL ÈBR†RÐ ÈÈñÚÖ† ÈH†ñÇR ÄH¥\$†È ÄRÖHññ
Ä†ÈG××.

Ruby sa na ňu niekoľko sekúnd zamračené pozerala. Potom sa usmiala. Ten, kto šifru vytvoril, rozdelil správu na šesťpísmenové úseky, aby bola zložitejšia, ona však onedlho zistila, s čím má do činenia.

Kľúčom bola frekvencia jednotlivých písmen.

Predpokladala, že v správe sa najčastejšie vyskytujú písmená A a E, tak ako v bežnom jazyku. Napríklad písmená ako Ñ alebo Ž sú omnoho zriedkavejšie. Ruby teda usúdila, že ide o substitučnú šifru, a teda znak, ktorý zastupuje písmeno A, sa bude vyskytovať najčastejšie. Za ním sa budú nachádzať znaky zastupujúce písmeno E, ďalej O a tak podobne. Pokiaľ šlo o zhrčené písmená

X, predpokladala, že ju majú len popliesť, a tak ich ignorovala.

Začala nahrádzaním najbežnejších písmen a onedlho uvidela známejšie slová. Na chvíľu zastala a uvidela, že po prvom nahrádzaní má k dispozícii skutočné písmená, ale nerozoznáva žiadne slová:

UYOLWI LEBDPR DPEOYB OILHET RCEPNI KOUNWN NARTRN
IEXXXX.

NOEHTO ERHTDS IEFOEH TTAMIO NUNOUY LIWLEE SANCRA
HXXXXX.

KMAEYU ROYAWO TEHTNC RAHUES NENNAD LRSTUE
ARHOSE ORFMEH TARRCO LXXXXX.

ISWMEH TRHOSE SOASCR EHTVRE IRNADE ETHTRT IOTASP
OTXXXX.*

KMEAUY ORYAWO TEHTON SEDCVR EIRNAD SCROST
IXXXXX.

LWKADN WOEASM TRIULN TUYORE ANBDEY OEHTAE
AWLRTL FXXXXX.

NFDIAD IDHNEN ACEONA DPLADD ETIUL NTUYOR CAEHEH
TNOLWD OADGEE DXXXXX.

OTNCEI NUNOOF TOOTSB AEMCAP.

OCCKLN IXXXXX; IOMNIS SELCDT MOPEXX.

OCCKLN IXXXXX; IOMNIS SELCDT MOPEXX.

ARWGIN NXXXXX: FIUYOE ARPTSD TEOIUR GLTNSEH
TRHOSE UYOLWI LVHAEA FDEILN IUYORI OMNISS.

* EHTRHO SELWIL EBRTRD EENUOT EHTNCR AHYBTE AROHNN
ATEGXX.

Znovu sa zadívala na záhadnú správu. Kľúčom teraz boli opakujúce sa skupiny písmen ako NČRA a ŇÔK, čo určite znamenalo RANČ a KÔŇ.

Záver:

Mala pred sebou anagram.

Ruby sa usmiala a o necelú minútu dešifrovala pokyny k misii.

Zaviažu ti oči a z vrtuľníka ťa vysadia v neznámom teréne.

Na náprotivnej stráni uvidíš ranč.

Nepozorovane prejdi na ranč, v ohrade sa pasie kôň.

Kôň ťa preniesie cez rieku, potom ho priviažeš ku kolu.*

Nájdi druhú rieku a prejdi cez ňu.

Kráčaj po prúde, kým neprejdeš za vodopád.

Nájdi skryté kanoe a vesluj v ňom až na kraj lesa.

Peši pokračuj v ceste do základného tábora.

Zaznamenaj príchod a misia je splnená.

Výstraha: Kôň je strážený, a ak ťa pri jeho krádeži pristihnú,
misia bude neúspešná.

* Kôň sa vráti na ranč - odvedie ho tam iný agent.

Ruby správu rozlúštila ako prvá, a tak získala body za čas ešte pred začiatkom misie. O hodinu a trištvrte boli na odchod pripravení všetci (lebo adept Lowe lúštil kódy ako trojročné decko), zaradila sa k ostatným a dostala ruksak.

„Skontrolujte si výstroj!“ zakričal agent počas vydávania pokynov skupine. „A dávajte naň dobrý pozor! Po prvé, je to všetko, čo máte, po druhé, je tam dosť drahé vybavenie zo Spektra.“

V ruksaku bolo toto:

Ponožky - jeden pár

Termobielizeň

Rukavice

Šál

Nepremokavé nohavice a bunda

Skladací nôž

Malá plechovka s jedlom

Energetické tyčinky - 5ks

Plná fľaša s vodou

Ďalekohľad

Jednoduchá mapa

Kompas domácej výroby

Mikropadáč

Ruby si všetko skontrolovala a prešla k Samovi Coltovi.

„Vďaka,“ povedala. „Pamätám si všetko, čo ste ma naučili. Mám to v hlave.“

Colt na ňu pozrel a v očiach sa mu odrážali obavy.

„V hlave ti to bude nanič,“ vzdychol. „Treba to cítiť v kostiach.“

5. kapitola

Do diaľav

LIETADLO UŽ ISTÝ ČAS LETELO a Ruby mala pocit, že so zaviazanými očami, pri hukote motora a silnom zápachu leteckého paliva stratila pojem o čase a priestore. Netušila, koľko je s ňou na palube ďalších agentov ani kedy vyskočili s padákmi. Len čakala, kedy na ňu príde rad. Zrazu pocítila na pleci niečiu ruku.

„Ideš, Redfortová,“ povedal hlas, ktorý nespoznávala. Vstala a trochu sa zatackala od dlhého sedenia, navyše lietadlo sa nakláňalo nabok. S pomocou anonymnej ruky sa prešuchtala od radu sedadiel až k miestu, kde sa mali nachádzať dvere.

„Si pripravená?“

Prikývla.

„Si si istá, že si si istá?“ povedal ďalší hlas, ktorý okamžite spoznala – vychádzal z kokpitu. Bol to Hitchov hlas.

Medzi tajnými agentmi mal Hitch povest' najlepšieho. Bol to Rubin priamy nadriadený, hoci keď niekto Ruby počul, dosť o tom pochyboval. Ak existovalo niečo, čo by chcel Hitch na Ruby zmeniť, tak určite jej ústa – alebo skôr to, že ich nedokázala zavrieť, keď sa to hodilo. „Hej, krpaňa, v Spektre máme jedno pravidlo, vlastne je to pravidlo číslo jedna. Už ťa s ním niekto oboznámil?“

Keď Ruby počula túto otravnú otázku, vytreštila oči a odsekla: „Neviem. Netýka sa náhodou rozprávania s plnými ústami? Alebo zákazu remienkových sandálov?“

Hitch zašomral: „Čo som komu urobil?“ a pripomenul si, že Ruby nebude večne trinásťročná a neznesiteľná.

No napriek takýmto rečiam a občasným škriepkam spolu veľmi dobre vychádzali a Ruby poznala pravidlo jedna lepšie ako ktokoľvek iný.

PRVÉ PRAVIDLO AGENTÚRY SPEKTRUM: DRŽ ZOBÁK.

„Hitch?“ zavolala zo zadnej časti lietadla. „Čo tam robíte?“

„Nieкто to tu musí pilotovať,“ odvetil. „Si v pohode, malá?“

„Jasné,“ odpovedala Ruby. „Teším sa, že budem mať chvíľu pre seba.“

„Keby nastal nejaký problém, veľmi dobre vieš, že ťa nájdem.“ V hlase mu zaznela ledva počuteľná nervozita.

„Aký problém by asi tak mohol nastať?“ spýtala sa Ruby. Dvere sa prudko otvorili a pocítila obrovskú silu vetra.

„Máš nejaké posledné pranie?“ spýtal sa chlapík, ktorý mal na starosti zoskoky.

„Nemáte požičať štuple do uší?“ odvetila.

Sňal jej šatku z očí a Ruby pozrela do tmy osvetlenej mesiacom.

„Prestaň šomrať, Redfortová, a vypadni.“

Presne to aj spravila.

Keď sa rútila nočnou oblohou, myšlienky sa jej rozmotávali, spájali a skrúcali, voľný pád trval, až kým sa jej s trhnutím neotvoril padák, a teraz sa vznášala v tme ako medúza.

Pokúšala sa rozoznať niečo z krajiny pod sebou. Potom sa náhle dotkla zeme. Bolo to učebnicové pristátie. Odopla si mikropadák, poskladala ho a uložila do ruksaku. Bol naozaj ľahučký.

Presne vedela, čo má ďalej robiť.

PRAVIDLO PREŽÍTIA 10:

STOP. *Inými slovami:*

Stoj. Testuj situáciu. Orientuj sa. Plánuj.

STOJ.

Ruby netušila, kde je – mohla to byť Kanada, Aljaška alebo aj nejaký iný štát. To bola podstata tohto cvičenia: zhodia vás na nejaké vyhnanisko, kde nepoznáte terén ani ovzdušie, a zistia, či prežijete. Ruby si bola istá len tým, že už nie je v Twinforde. Bolo tu príliš chladno. V Twinforde teraz panovala vlna horúčav, bolo najhorúcejšie leto za pätnásť rokov a teplota vzduchu len stúpala a stúpala.

Momentálne ochladenie mohla privítať ako úľavu – mohla sa z neho tešiť, keby naň bola lepšie pripravená. Spektrum jej neposkytlo takmer nijaké informácie o mieste, kde dopad-

la, ale presne o to tu šlo: dokáže prežiť? Inštinktívne zovrela ruksak s pomôckami na prežitie, ktorý jej dali, a prešla ku skupinke stromov v závetrí.

TESTUJ SITUÁCIU.

Ladové prsty noci sa do nej zatínali, až ju boleli kosti. Najprv si vybalila výstroj a obliekla si všetko, čo by ju mohlo zohriať a udržať v suchu.

ORIENTUJ SA.

Zasvietila minibaterkou na mapu, ktorú dostala. Musela sa vybrať rovno ku kopcu – alebo je to malý vrch? V tme sa to nedalo určiť. V každom prípade mohla ísť len rovno a hore.

PLÁNUJ.

Ruby sa rozhodla pokračovať v ceste. Bola veľká tma, aby vedela postaviť prístrešok, a zohriať sa dá aj pri chôdzi. Odhadovala, že z noci už veľa nezostalo, keďže obloha bledla a dalo sa bez ťažkostí orientovať. Mohla ísť len jedným smerom, navyše jej pomohol mesiac, ktorý občas vykukol spoza oblakov. Nemala šancu stratiť sa.

Svitať začalo, keď bola asi v polovici cesty na vrchol, a Ruby sa potešila, že sa rozhodla stúpať – uplynula hodina a výstup bol čoraz náročnejší. Zakryla si hlavu, aby nedostala úpal, a vypila vodu, ktorú mala vo výbave na prežitie. Nesmie sa dehydrovať.

